

V O N N I S

in de zaak, aanhangig tussen:

JAN VERHOEF, h.o.d.n. Cooper Queenship Yachting,
wonende te Alphen aan de Rijn,
eiser in de hoofdzaak,
verweerder in het incident
procureur mr R.K.E. Buysrogge,
advocaat mr T.W. van der Leij te Oosterhout,
en
COOPER QUEENSHIP YACHTS INC., vennootschap naar
het recht van haar plaats van vestiging,
gevestigd te New Westminster, British Columbia,
Canada,
gedaagde in de hoofdzaak,
verzoekster in het incident,
procureur mr J.A. van Wijmen,
advocaat mr G.H.M. van Asten te Rotterdam,

hierna (ook) aan te duiden als Verhoef
en Cooper.

PROCESGANG

Op 2 juni 1993 is in deze zaak een tussenvonnis
in het incident tot voeging ex artikel 285 Wet-
boek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) gewe-
zen. In dat vonnis is het verzoek (van Klaas
Verhoef) tot voeging afgewezen

Vervolgens zijn de volgende processtukken gewis-
seld:

- een incidentele conclusie vóór alle weren,
houdende de exceptie van onbevoegdheid van
de zijde van Cooper;
- een conclusie van antwoord in het incident
van de zijde van Verhoef;.
- een conclusie van repliek in het incident
van de zijde van Cooper;
- een conclusie van dupliek in het incident
van de zijde van Verhoef.

Tenslotte is door partijen onder overlegging van
de stukken vonnis gevraagd in het
onbevoegdheidsincident.

CONCLUSIES VAN PARTIJENin het onbevoegdheidsincident

De vordering van Cooper strekt ertoe dat de
rechtbank bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad:
I. zich onbevoegd zal verklaren van het
geschil in de hoofdprocedure kennis te nemen;
II. Verhoef zal veroordelen in de kosten van
dit incident.

Verhoef heeft geconcludeerd dat de rechtbank Cooper in haar incidentele vordering niet ontvankelijk zal verklaren, althans haar deze zal ontzeggen, met veroordeling van Cooper in de kosten van dit incident.

MOTIVERING

1. standpunt Cooper

Op 29 mei 1992 heeft Cooper een zogenaamde "Distributor Agreement" gesloten met Cooper Queenship Yachting B.V. Namens Cooper Queenship Yachting B.V. is deze overeenkomst ondertekend door Klaas Verhoef.

(Jan) Verhoef heeft deze overeenkomst aan het gevorderde in de hoofdzaak ten grondslag gelegd. Clausule K van deze overeenkomst luidt:

All disputes arising out of or in connection with this agreement or in respect of any defined legal relationship associated with it shall be referred to and finally resolved by arbitration under the rules of the British Columbia International Commercial Arbitration Centre which shall administer the case in accordance with its "Procedures for Cases under the BCICAC Rules" and the place of arbitration shall be Vancouver, British Columbia, Canada.

Contractspartijen zijn aldus uitdrukkelijk arbitrage buiten Nederland overeengekomen. Nu Canada en Nederland partij zijn bij het Verdrag d.d. 10 juni 1958 inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van scheidsrechtelijke uitspraken en een arbitraal vonnis op grond van voornoemd Verdrag in Nederland erkend en tenuitvoergelegd kan worden, komt Verhoef geen beroep op artikel 767 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) toe. De rechtbank dient zich op grond van het bepaalde in artikel 1074 lid 1 Rv onbevoegd te verklaren.

Overeenkomstig het bepaalde in de overeenkomst d.d. 29 mei 1992 heeft Cooper in juni 1993 in Canada arbitrage aanhangig gemaakt.

2. Standpunt Verhoef

Cooper neemt een innerlijk tegenstrijdig standpunt in: indien zij stelt dat (Jan) Verhoef geen partij is bij de desbetreffende overeenkomst, dan volgt daaruit dat Verhoef niet gebonden is aan Clausule K van die overeenkomst. Reeds hierom dient de vordering in het incident tot onbevoegdverklaring van de rechtbank te worden afgewezen.

Op basis van de overeenkomst d.d. 29 mei 1992 bestaat echter wel degelijk een contractuele band tussen Verhoef en Cooper.

Het door Cooper gedane beroep op de arbitrageclausule is echter tardief. Immers in een door Verhoef aanhangig gemaakt kort geding voor de president van de rechtbank 's-Gravenhage, in welk geding Verhoef op exact dezelfde grondslag als in de onderhavige bodemprocedure een bedrag vorderde van f 189.780,38, heeft Cooper geen beroep gedaan op het arbitragebeding. Voor de zitting in kort geding heeft zij gedeeltelijk aan het gevorderde voldaan. Ook in de -nog lopende- hoger beroepsprocedure tegen het vonnis d.d. 18 februari 1993 van de president van de rechtbank te 's-Gravenhage heeft Cooper zich niet beroepen op de toepasselijkheid van de arbitrageclausule.

Gelet op het vorenstaande heeft Cooper impliciet te kennen gegeven dat zij geen beroep wenst te doen op de arbitrageclausule. Bovendien heeft de uitvoering van meergenoemde overeenkomst zich geheel en al in de Nederlandse rechtssfeer afgespeeld en ook om die reden kan Cooper zich niet met vrucht beroepen op het arbitragebeding. Eén en ander brengt mee dat artikel 767 Rv van toepassing is en de rechtbank op die grond bevoegd is van de vordering in de hoofdzaak kennis te nemen.

3. Beoordeling van het onbevoegdheidsincident

De bevoegdheid van de rechter moet worden beoordeeld naar de rechtsvordering, zoals deze door de eisende partij is ingesteld, zonder dat het daarbij aankomt op de werkelijk tussen partijen bestaande verhouding. Die verhouding dient -zo nodig- in de hoofdzaak onderzocht te worden.

Dat, zoals Verhoef heeft aangevoerd, Cooper zich in de zaak ten gronde op het standpunt stelt dat (Jan) Verhoef geen partij is bij de op 29 mei 1992 gesloten overeenkomst, is derhalve voor de beoordeling van de bevoegdheid van de rechtbank niet van belang.

Verhoef heeft in de hoofdzaak aan het gevorderde ten grondslag gelegd dat hij met Cooper op 29 mei 1992 een zogenaamde "Distributor Agreement" heeft gesloten en deze ook heeft ondertekend. Vaststaat dat in deze overeenkomst in Clausule K een (buitenlands) arbitragebeding is overeengekomen, waarop Cooper zich -vóór alle weren- heeft beroepen. Nu een eventueel arbitraal vonnis op grond van het Verdrag d.d. 10 juni 1958 over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechtelijke uitspraken -bij welk Verdrag Canada en Nederland partij zijn- dan wel op grond van artikel 1076 lid 1 Rv hier te lande ten uitvoer kan worden gelegd, komt de rechtbank ex artikel 767 Rv geen bevoegdheid toe, maar dient zij zich op grond

van artikel 1074 lid 1 Rv onbevoegd te verklaren van het geschil tussen partijen in de hoofdzaak kennis te nemen.

Aan het hiervoor overwogene kan niet afdoen dat Cooper zich in het tussen partijen ten overstaan van de president te 's-Gravenhage gevoerd kort geding zich niet op de arbitrageclausule heeft beroepen. Immers een zodanig beroep zou haar niet hebben gebaat, aangezien artikel 1074 lid 2 Rv uitdrukkelijk bepaalt dat een arbitragebeding als bedoeld in het eerste lid van voornoemd artikel niet belet dat een partij zich wendt tot de president van de rechtbank in kort geding. Uit het feit dat Cooper voorafgaande aan het kort geding enige betaling aan Verhoef heeft gedaan kan evenmin worden afgeleid dat zij haar beroep op het arbitragebeding heeft prijsgegeven.

Ook de stelling van Verhoef dat de uitvoering van de litigieuze overeenkomst zich geheel en al in de Nederlandse rechtssfeer heeft afgespeeld -wat hier verder ook van zij- maakt niet dat Cooper geen beroep kan doen op het arbitragebeding.

4. Het vorenstaande brengt mee dat de rechtbank zich onbevoegd dient te verklaren van het geschil ten gronde tussen partijen kennis te nemen.
5. Nu Verhoef in het bevoegdheidsincident alsmede in het voegingsincident in het ongelijk is gesteld, dient hij in de kosten van de procedure te worden verwezen.

BESLISSING

- I. De rechtbank verklaart zich onbevoegd van het geschil tussen partijen kennis te nemen.
- II. Verhoef wordt in de kosten van de procedure veroordeeld. Deze kosten, voor zover tot op heden aan de zijde van Cooper gevallen, bepaald op f 9.640,--.

Gewezen door mr A.M.J. Warner-Gorter en in het openbaar uitgesproken op woensdag 12 januari 1994 in tegenwoordigheid van de griffier.

